

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Utrecht, van 5 juni 2008 in zaak nr. 07/43004 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 22 oktober 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 5 juni 2008, verzonden op 17 juni 2008, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 14 juli 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. A.W.M. Bijloos, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. E.C. Brugman, ambtenaar van Staat.

w.g. Bijloos
lid van de enkelvoudige kamer

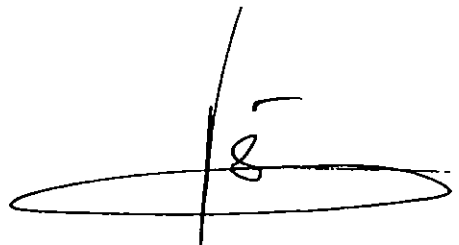
w.g. Brugman
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 24 november 2008

205.

Verzonden: 24 november 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK DEN HAAG

zittinghoudende te Utrecht
Sector bestuursrecht

zaaknummer: AWB 07/43004 BEPTDN

**uitspraak van de enkelvoudige kamer voor de behandeling van vreemdelingenzaken d.d.
5 juni 2008**

inzake

, geboren op van Iraanse nationaliteit,

eiser,
gemachtigde: mr. R. Hijma, advocaat te Utrecht,

tegen een besluit van

de Staatssecretaris van Justitie, verweerder,
gemachtigde: mr. T. Visser, werkzaam bij de onder verweerder ressorterende Immigratie- en
Naturalisatiedienst te Den Haag.

Inleiding

1.1 Bij besluit van 22 oktober 2007 heeft verweerder de aanvraag van eiser van 1 maart 2007 tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen. Eiser heeft hiertegen beroep bij deze rechtbank ingesteld.

1.2 Het geding is behandeld ter zitting van 13 maart 2008, waar eiser in persoon is verschenen. Eiser en verweerder hebben ter zitting bij monde van hun gemachtigden hun standpunten toegelicht.

Overwegingen

2.1 In geschil is of eiser in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

2.2 Eiser heeft – samengevat weergegeven - aan zijn asielaanvraag ten grondslag gelegd dat hij problemen heeft ondervonden vanwege activiteiten met betrekking tot klaagschriften die hij heeft verzonden in het kader van de vasthouding van zijn echtgenote en zijn ontslag. Eiser heeft gesteld twee keer te zijn aangehouden en vastgehouden door de inlichtingendienst. Omdat men hem dreigde te doden voelde eiser zich niet meer veilig in Iran en is op 25 februari 2007 per vliegtuig uit Teheran vertrokken.

2.3 Verweerder heeft in het bestreden besluit, voor zover hier van belang en samengevat, overwogen dat eiser geen documenten heeft overgelegd om zijn nationaliteit en identiteit te kunnen vaststellen. Voorts heeft eiser ter staving van zijn asielrelaas geen documenten overgelegd. Nu eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van deze documenten niet aan hem is toe te rekenen, is de oprechtheid van zijn asielrelaas op voorhand aangetast en wordt afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van dit relaas. Verweerder heeft vervolgens gesteld dat het relaas van eiser geen positieve overtuigingskracht bezit en niet geloofwaardig is

zaaknummer: AWB 07/43004 BEPTDN

blad 2

en eiser derhalve zijn vrees niet aannemelijk heeft gemaakt. Eiser komt daarom niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw).

2.4 Eiser heeft tegen dit besluit aangevoerd dat verweerder hem ten onrechte het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw heeft tegengeworpen. Eiser heeft in beroep voorts een oproep overgelegd van 2 september 2007 afkomstig van de rechtbank in waarin hij gevraagd wordt zich met zijn vrouw bij de rechtbank te melden op straffe van verbeuring van de borg. Eiser heeft verzocht de inhoud van dit document op grond van artikel 83 van de Vw bij de beoordeling van het beroep te betrekken. Voorts heeft eiser aangevoerd dat verweerder niet in redelijkheid tot het oordeel kon komen dat zijn relaas positieve overtuigingskracht ontbeert. Eiser heeft tevens gesteld dat hij voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag heeft en derhalve voor toelating in aanmerking komt. Verder meent eiser dat hij op grond van hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt slachtoffer te worden van een behandeling als verboden in artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Ten slotte heeft eiser gesteld dat verweerder hem ten onrechte een verblijfsvergunning op grond van het traumataleid heeft onthouden, nu hij ten tijde van zijn arrestatie is blootgesteld aan ernstige mishandeling.

2.5 Eiser heeft vervolgens bij brief van 23 januari 2008 een tweetal stukken overgelegd, te weten een brief van de Medische Opvang Asielzoekers (MOA) van 22 oktober 2007, waaruit volgens hem blijkt dat hij serieuze medische klachten heeft en thans onder behandeling staat van het GGZ te Leiden en een kopie van een doopbewijs, waarin is vermeld dat eiser op 21 oktober 2007 tot het christendom is bekeerd. Eiser heeft verzocht deze stukken op grond van artikel 83 van de Vw bij de beoordeling van het beroep te betrekken.

2.6 Ingevolge artikel 83, eerste lid, van de Vw houdt de rechtbank bij de beoordeling van het beroep rekening met feiten en omstandigheden die na het nemen van het bestreden besluit zijn opgekomen, tenzij de goede procesorde zich daartegen verzet of de afdoening van de zaak daardoor ontoelaatbaar wordt vertraagd.

2.7 Ingevolge artikel 13, aanhef en onder a en c, van de Vw wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning slechts ingewilligd indien internationale verplichtingen dan wel klemmende redenen van humanitaire aard daartoe nopen.

2.8 Ingevolge artikel 29 van de Vw kan een verblijfsvergunning asiel, voor zover hier van belang, worden verleend aan de vreemdeling die een verdragsvluchteling is, die aannemelijk heeft gemaakt gegronde redenen te hebben om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, of van wie in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst wegens klemmende redenen van humanitaire aard.

De rechtbank overweegt als volgt.

2.9 Bij de beoordeling van de vraag of verweerder het relaas van eiser in redelijkheid als ongeloofwaardig heeft kunnen bestempelen, gaat de rechtbank uit van het volgende toetsingskader. In de hoofdstukken C14/3.2 en C14/4.2 van de Vreemdelingen-circulaire 2000 (Vc) is neergelegd dat verweerder het relaas en de daarin gestelde feiten voor waar

aanneemt, indien de asielzoeker alle hem gestelde vragen zo volledig mogelijk heeft beantwoord en het relaas op hoofdlijnen innerlijk consistent en niet onaannemelijk is en strookt met wat over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is. Bovendien geldt daarvoor als vereiste dat zich geen van de in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, van de Vw opgesomde omstandigheden voordoet die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van de asielzoeker. Als van dat laatste sprake is, mogen ingevolge artikel 31 van de Vw, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling en volgens de ter uitvoering daarvan vastgestelde beleidsregels, in het relaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het relaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan.

De rechter toetst deze beoordeling van verweerder terughoudend en beantwoordt de vraag of grond bestaat voor het oordeel dat verweerder, gelet op de motivering, neergelegd in het voornemen en het bestreden besluit, gezien in het licht van de verslagen van de gehouden gehoren, de daarop aangebrachte correcties en aanvullingen en het gestelde in de zienswijze, niet in redelijkheid tot zijn oordeel over de geloofwaardigheid van het relaas kon komen.

2.10 Eiser heeft in beroep een oproep overgelegd, gedateerd 2 september 2007, van de rechtbank in Siahkal waarin hem wordt verzocht zich met zijn vrouw bij de rechtbank te melden op straffe van verbeuring van een borgsom. In zijn beroepschrift heeft eiser de rechtbank verzocht om de inhoud van die oproep bij de beoordeling te betrekken. Daarbij heeft eiser te kennen gegeven dat van dit document niet eerder in de procedure melding is gemaakt en evenmin een afschrift is overgelegd, omdat hij van het bestaan van deze oproep eerst kennis heeft genomen bij de ontvangst van andere documenten medio november 2007. De rechtbank overweegt dat voormelde oproep dateert van vóór het bestreden besluit van 22 oktober 2007. Niet is gebleken dat deze oproep niet eerder kon worden overgelegd. Eisers verklaring dat hij niet eerder op de hoogte was van het bestaan van dit document acht de rechtbank in dit kader onvoldoende. De rechtbank ziet dan ook geen aanleiding om op grond van artikel 83, eerste lid, van de Vw bij de beoordeling van het beroep rekening te houden met deze oproep, omdat de goede procesorde zich daartegen verzet.

2.11 Bij brief van 23 januari 2008 heeft eiser een kopie van een doopbewijs overgelegd en heeft de rechtbank verzocht om zijn bekering op grond van artikel 83, eerste lid, van de Vw bij de beoordeling van het beroep te betrekken. De rechtbank stelt vast dat niet in geschil is dat eiser aldus een nieuw asielmotief heeft aangevoerd, dat geen verband houdt met het in het kader van de aanvraag afgelegde asielrelaas. Zoals de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling) eerder heeft overwogen bij uitspraak van 22 november 2007 (JV 2008/39) heeft artikel 8:69, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht noch artikel 83 van de Vw hierop betrekking. Naar het oordeel van de rechtbank kan beoordeling van dat motief en het dienaangaande overgelegde stuk dan ook niet in de onderhavige procedure plaatsvinden.

2.12 Eiser is bij het bestreden besluit allereerst tegengeworpen dat hij geen originele documenten heeft overgelegd om zijn identiteit, nationaliteit en asielrelaas te kunnen vaststellen. Ter onderbouwing van zijn identiteit, nationaliteit en asielrelaas heeft eiser bij brief van 11 april 2007 kopieën van een betalingsbewijs "borg" bij justitie, een afzwaaibewijs militaire dienst, geboort-/identiteitsbewijs, een getuigschrift werkgever, een klacht van eiser over de behandeling door een kolonel, een reactie van het Iraanse arbeidsbureau op de klacht naar aanleiding van zijn ontslag en een huwelijksakte/trouwboekje overgelegd. Van deze documenten heeft eiser gesteld dat de originelen sinds medio november 2007 in zijn bezit zijn

gekomen. In zijn beroepschrift heeft eiser aangevoerd dat er voldoende redenen zijn waarom hij die originele documenten niet eerder kon overleggen, zodat verweerder artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw niet langer mag tegenwerpen.

2.13 De rechtbank stelt voorop dat het ingevolgde artikel 31, eerste lid, van de Vw, gelezen in samenhang met artikel 3.114 van het Vreemdelingenbesluit 2000 in beginsel van de vreemdeling wordt gevegd dat hij bij de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd relevante documenten omtrent zijn identiteit, nationaliteit en asielrelaas overlegt. Nu niet in geschil is dat eiser zich bij vertrek uit Iran niet in een acute noodsituatie bevond, bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder zich in het bestreden besluit niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat met voormelde, eerder aangekondigde, originele documenten geen rekening behoefde te worden gehouden. Bij dit oordeel heeft de rechtbank achtgeslagen op de uitspraak van de Afdeling van 15 maart 2005 (JV 2005/185), waarin tevens is geoordeeld dat de voorzieningenrechter in die zaak ten onrechte nader onderzoek van de minister naar de aldus in beroep overgelegde stukken heeft verlangd. De verklaring van eiser dat hij de originele documenten niet heeft meegenomen omdat een reisagent hem dat ontraadde, leidt de rechtbank verder niet tot een ander oordeel. Eiser is immers zelf verantwoordelijk voor de onderbouwing van zijn asielrelaas. Ook de stelling van eiser dat later, medio november 2007, alsnog de originele stukken in zijn bezit zijn gekomen, laat het voorgaande onverlet.

2.14 Gelet op het voorgaande concludeert de rechtbank dat verweerder eiser in redelijkheid het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw heeft kunnen tegenwerpen. Aldus is sprake van omstandigheden die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van eiser. Van het relaas van eiser dient dan ook een positieve overtuigingskracht uit te gaan.

2.15 In het kader van de geloofwaardigheid heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat niet aannemelijk is gemaakt dat eisers uitreis vanaf de luchthaven van Teheran op de door hem omschreven wijze heeft plaatsgevonden. Verweerder heeft hierbij verwezen naar het algemene ambtsbericht betreffende Iran van 21 februari 2005, waarin uitgebreid is omschreven hoe de controles op de luchthaven in Teheran plaatsvinden. Verweerder heeft gesteld dat eisers verklaringen betreffende zijn uitreis niet overeenkomen met hetgeen in dat ambtsbericht is vermeld. In beroep heeft eiser dit erkend, hetgeen volgens hem de geloofwaardigheid van het asielrelaas versterkt. Eiser heeft daarbij gesteld dat, gelet op de dwingende formulering in het ambtsbericht ervan moet worden uitgegaan dat zijn uitreis feitelijk ook zo is verlopen. Volgens eiser komt zijn verklaring omtrent zijn uitreis vrijwel exact overeen met hetgeen in het ambtsbericht is beschreven, maar is telkens verzuimd dit uitvoerig en zorgvuldig op schrift te stellen. Verder heeft eiser aangegeven dat de reden dat zijn verklaring op dit onderdeel eerder onjuist is weergegeven, in belangrijke mate moet worden gezocht in eisers moeizame en onduidelijke wijze van formuleren. De rechtbank volgt deze stelling niet en overweegt hiertoe dat eiser tijdens het nader gehoor van 6 maart 2007 duidelijk heeft verklaard dat hij slechts één keer is gecontroleerd op de luchthaven van Teheran. Naar aanleiding van dit gehoor zijn op dit punt geen correcties en aanvullingen ingediend. De rechtbank is evenmin gebleken van omstandigheden op grond waarvan niet van de juistheid van het rapport van nader gehoor van 6 maart 2007 mag worden uitgegaan. Verweerder heeft eiser naar het oordeel van de rechtbank dan ook mogen tegenwerpen dat niet aannemelijk is gemaakt dat zijn uitreis op de door hem omschreven wijze heeft plaatsgevonden. Voor zover eiser erop heeft gewezen dat aan de persoon waarmee eiser is uitgereisd, ondanks nagenoeg gelijklopende verklaringen, wel een verblijfsvergunning asiel is verleend, kan dit naar het oordeel van de rechtbank niet leiden tot

het daarmee beoogde doel. De rechtbank heeft daarbij in aanmerking genomen dat verweerder in het verweerschrift te kennen heeft gegeven dat in de zaak van de persoon waarmee eiser is uitgereisd, ongeacht de ongeloofwaardigheden ten aanzien van zijn reisrelaas, een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw is verleend vanwege het beleid inzake Iraanse homoseksuelen. Van gelijke gevallen is aldus geen sprake.

2.16 Voorts heeft verweerder gesteld dat eiser tegenstrijdige verklaringen afgelegd over het moment waarop hij het door hem gebruikte paspoort aan de reisagent heeft overhandigd. Eiser heeft hieromtrent in beroep aangevoerd dat zowel zijn verklaring dat hij het paspoort na aankomst in Nederland aan de reisagent heeft afgegeven als zijn verklaring dat hij het paspoort in het vliegtuig aan de reisagent heeft afgegeven, juist en derhalve niet tegenstrijdig is. Eiser heeft verklaard dat de reisagent direct na het betreden van het vliegtuig in Teheran het paspoort heeft ingenomen om het vervolgens bij het verlaten van het vliegtuig in Nederland weer aan eiser terug te geven met het oog op een eventuele controle aan de gate. Later heeft eiser het paspoort weer teruggegeven aan de reisagent. Verweerder heeft zich echter naar het oordeel van de rechtbank op het standpunt mogen stellen dat deze verklaring van eiser tegenstrijdig is met eisers relaas tijdens het nader gehoor van 6 maart 2007 dat zijn paspoort door de reisagent is ingenomen na de paspoortcontrole op de luchthaven van Teheran, maar dat hij zijn boardingkaart mocht behouden voor de instap. Dat deze verklaring, naar eiser in zijn beroepschrift stelt, berust op een misverstand en voortkomt uit de gebrekkige weergave van zijn uitreis volgt de rechtbank niet. Zoals reeds onder rechtsoverweging 2.15 is overwogen is de rechtbank niet gebleken van omstandigheden op grond waarvan niet van de juistheid van het rapport van nader gehoor van 6 maart 2007 kan worden uitgegaan.

2.17 Tevens is eiser tegengeworpen dat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het moment waarop hij een afschrift van zijn klacht naar de mensenrechtenorganisatie in Genève heeft gestuurd en over de reden van zijn eerste arrestatie. De rechtbank stelt vast dat eiser in het nader gehoor van 6 maart 2007 in zijn vrije relaas heeft verklaard: "(...) Vervolgens heb ik mij bij zowel de rechterlijke macht als de inlichtingendienst als de politie beklaagd over deze gang van zaken. Hiervan heb ik een afschrift aan de mensenrechtenorganisatie in Genève gestuurd. Na verloop van 2 maanden kreeg ik bezoek van de inlichtingendienst, die mij verweet dat ik doordat ik de mensenrechtenorganisatie had aangeschreven een strafbaar feit had begaan. (...)." Tijdens ditzelfde gehoor heeft eiser, naar aanleiding van een vraag van de gehoorambtenaar, verklaard: "(...) Aangezien ik onder aan de klaagschriften had vermeld naar welke instantie ik een afschrift had gestuurd, werd ik daarmee geconfronteerd. Ik heb de mensen van de inlichtingendienst verteld dat ik de intentie had om dat te doen, maar dat ik de afschriften nog niet had verzonden. (...)." Hierop heeft de gehoorambtenaar gevraagd: "Bedoelt u hiermee dat u de intentie had om het naar Genève te sturen maar dat u dit nog niet had gedaan?" Eiser heeft hierop geantwoord: "Ja, Dat klopt. Ik was al meegenomen door de inlichtingendienst, maar ik had het afschrift nog niet naar Genève gestuurd. (...)." Gelet op het voorgaande heeft verweerder zich op het standpunt mogen stellen dat eisers stelling in beroep, dat hij slechts aan de veiligheidsdienst heeft verteld dat hij ten tijde van zijn eerste arrestatie nog geen afschrift van zijn klacht naar de mensenrechtenorganisatie had gestuurd maar dat dit niet is wat er feitelijk was gebeurd, niet overeenkomt met hetgeen eiser tijdens het nader gehoor van 6 maart 2007 heeft verklaard. Eisers stelling dat hetgeen in het vrije relaas is vermeld de juiste gang van zaken is, leidt de rechtbank niet tot een ander oordeel. Ook de door eiser in beroep erkende (op het oog) tegenstrijdigheid over het tijdstip waarop de brief aan de mensenrechtenorganisatie is verzonden, maar dat dit eveneens is te herleiden door gebrekkige wijze van formuleren en het zonder "terugkoppeling" noteren van zijn verklaring, leidt de rechtbank niet tot het oordeel dat verweerder niet op dat punt mocht uitgaan van een

tegenstrijdigheid in eisers asielrelaas.

2.18 Verder heeft verweerder aan eiser tegengeworpen dat onduidelijk is gebleven naar welke mensenrechtenorganisatie in Genève eiser de klachten heeft verzonden. Daarnaast heeft eiser volgens verweerder tegenstrijdige verklaringen afgelegd over de reden waarom hij het adres van deze organisatie niet weet. In beroep heeft eiser erkend dat hij het adres noch de precieze gegevens van de mensenrechtenorganisatie waarnaar hij de klachtbrief heeft verstuurd, kent, maar hij verklaart dit doordat een vriend dit adres op de enveloppe heeft gezet. Eiser gaat er vanuit dat het een mensenrechtenorganisatie van de Verenigde Naties is, nu deze in Genève zit. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat, nu het verzenden van de klacht naar de mensenrechtenorganisatie de oorzaak van eisers problemen in zijn land van herkomst is, van hem mag worden verwacht dat hij hier meer over kan vertellen. Eisers stelling dat het gebruik van de westerse term 'mensenrechten' reeds genoeg is om in Iran een negatieve reactie op te roepen, leidt de rechtbank, wat ook zij van deze stelling, niet tot een ander oordeel.

2.19 Ten slotte heeft verweerder gesteld dat niet duidelijk is geworden wat eiser precies na zijn tweede arrestatie heeft gedaan. Eiser heeft in beroep gesteld dat het juist is dat hij op 18 januari 2007 is gearresteerd, twee dagen later is vrijgekomen en dat hij enige dagen verlof heeft genomen, waarna hij weer naar zijn werk is gegaan. Eiser heeft gesteld dat hij niet heeft verklaard dat hij op 20 januari 2007 weer aan het werk is gegaan, maar dat hij met ingang van 20 januari 2007 is ontslagen. De rechtbank stelt vast dat eiser tijdens het nader gehoor van 6 maart 2007 heeft verklaard dat hij na zijn vrijlating genoodzaakt was om een aantal dagen vrij te nemen, aangezien hij niet in staat was om te werken. Eiser heeft vervolgens verklaard dat hij, toen hij daarna weer terugging naar zijn werk, te horen kreeg dat hij was ontslagen. De rechtbank overweegt dat, noch uit hetgeen eiser tijdens voormeld gehoor heeft verklaard, noch uit eisers verklaring in beroep dat hij met ingang van 20 januari 2007 is ontslagen, volgt dat eiser reeds op 20 januari 2007 weer naar zijn werk is gegaan. Verweerder heeft dan ook niet in redelijkheid aan eiser kunnen tegenwerpen dat niet duidelijk is geworden wat eiser na zijn gestelde tweede arrestatie heeft gedaan. Gelet op hetgeen in de voorgaande rechtsoverwegingen is geoordeeld, kan dit echter niet tot een gegrond beroep leiden.

2.20 Gelet op het voorgaande heeft verweerder zich naar het oordeel van de rechtbank in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eisers relaas positieve overtuigingskracht ontbeert en ongeloofwaardig is. Bij dat oordeel heeft de rechtbank mede in aanmerking genomen dat verweerder zich bij het bestreden besluit op het standpunt heeft mogen stellen dat op grond van de verklaringen van eiser als ook de inhoud van de kopieën van de onder rechtsoverweging 2.12 vermelde documenten eisers relaas ongeloofwaardig is. Het alsnog in beroep overleggen van de gestelde originele exemplaren maakt dat niet anders. De door eiser bij brief van 23 januari 2008 in procedure gebrachte brief van de MOA van 22 oktober 2007 kan, gelet op de inhoud daarvan en gelet op hetgeen eiser terzake heeft aangevoerd, evenmin tot een ander oordeel leiden. Uit het voorgaande volgt dat verweerder zich dan ook terecht op het standpunt heeft gesteld dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, van de Vw.

2.21 Aangezien ook overigens geen aanleiding bestaat om te oordelen dat het bestreden besluit niet in stand kan blijven, wordt het beroep ongegrond verklaard.

2.22 Van omstandigheden op grond waarvan een van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is niet gebleken.

Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

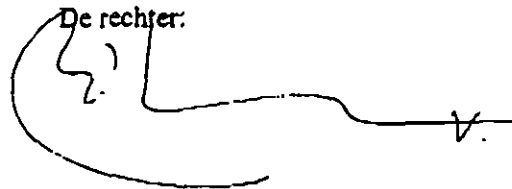
Aldus vastgesteld door mr. M.P. Glerum en in het openbaar uitgesproken op 5 juni 2008.

De griffier:

mr. A.E. Veldhoen

De rechter:

mr. M.P. Glerum

afschrift verzonden op:

17 JUN 2008

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", Postbus 16113, 2500 BC Den Haag. Het beroepschrift dient één of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Algemene wet bestuursrecht is niet van toepassing.

Let wel: Ook als u in deze uitspraak (gedeeltelijk) in het gelijk bent gesteld, kan het van belang zijn hoger beroep in te stellen voor zover de rechtbank gronden uitdrukkelijk en zonder voorbehoud heeft verworpen en u daar niet in wilt berusten.

van Nierop & Hijma

a d v o c a t e n

mr. F.S. van Nierop

mr. R. Hijma

mvr. mr. M.J. van Meel

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG

FAX 070 – 365 13 80
(tevens per post)

14 juli 2008
'asiel, 44607/r
IND: 0703.01.0166

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
14 JUL 2008	
ZAAKNR.	E404
AAN:	V3
BEHANDELD DD:	PAR:

HOGER BEROEP EX ART. 84 VREEMDELINGENWET

Geeft te kennen:

, geboren op , van Iraanse nationaliteit, te dezer zake woonplaats kiezende te Utrecht aan de Burg. Reigerstraat 77, ten kantore van de advocaat en procureur R. Hijma, die namens appellant verklaart bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd tot het instellen van het onderhavige hoger beroep en namens hem op te treden.

UITSPRAAK WAARVAN BEROEP:

- ./ Appellant komt in beroep van de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht, reg.no. AWB 07/43004 BEPTDN, gedateerd 5 juni 2008, verzonden op 17 juni 2008. Blijkens de uitspraak verkaart de Rechtbank het beroep ongegrond.

Appellant doet de volgende grieven naar voren brengen:

GRIEF 1

In rechtsoverweging 2.13 overweegt de Rechtbank ten onrechte:

"De rechtbank stelt voorop (...) Nu niet in geschil is dat eiser zich bij zijn vertrek uit Iran niet in een acute noodsituatie bevond, bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder zich in het bestreden besluit niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat met voormelde, eerder aangekondigde, originele documenten geen rekening behoefde te worden gehouden. Bij dit (...) verhand. De verklaring van eiser dat hij de originele documenten niet heeft meegenomen omdat een reisagent hem dat ontraadde, leidt de rechtbank verder niet tot een ander oordeel. (...) laat het voorgaande onverlet".

Toelichting:

*Deze aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag dat
ingevuld was bij de aansprakelijkheidsverzekering
in het desbetreffende geval wordt uitgekeerd*

Burgemeester Reigerstraat 77, 3581 KP Utrecht
Postbus 14002, 3508 SB Utrecht
advocaten@vannierop-hijma.nl
Tel. (030) 233 37 34 Fax (030) 233 11 50

Ten onrechte stelt de Rechtbank dat de Staatssecretaris zich in het bestreden besluit in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat met de aangekondigde originele documenten geen rekening behoefde te worden gehouden. De Rechtbank gaat hiermee ten onrechte volledig voorbij aan de in het aanvullend beroepschrift van 21 december 2007 gegeven uitvoerige uitleg waarom appelland de stukken niet eerder heeft kunnen overleggen. De Rechtbank noemt ten onrechte als enige verklaring van appelland voor het niet tijdig overleggen van de originele stukken het advies van de reisagent om tijdens de reis geen originele documenten mee te nemen. Voor zover de Rechtbank stelt dat niet in geschil is dat appelland zich bij zijn vertrek uit Iran niet in een acute vluchtsituatie bevond, hanteert de Rechtbank ten onrechte een argument dat niet in het bestreden besluit staat en waarover partijen zich niet hebben uitgelaten hebben, zodat ook niet gesteld kan worden dat dit niet in geschil is tussen partijen.

GRIEF 2

In rechtsoverweging 2.15 stelt de Rechtbank ten onrechte:

"de rechtbank is evenmin gebleken van omstandigheden op grond waarvan niet van de juistheid van het rapport van nader gehoor van 6 maart 2007 mag worden uitgegaan".

Toelichting:

De Rechtbank gaat hiermee ten onrechte voorbij aan de in het aanvullend beroepschrift van 21 december 2007, pag. 5, aangedragen argumenten op basis waarvan juist niet zonder meer van de juistheid van voornoemd rapport kan worden uitgegaan. Hoewel dezerzijds erkend wordt dat de Rechtbank niet op alle voorgedragen beroepsgronden even uitvoerig hoeft in te gaan, heeft de Rechtbank in dit geval ten onrechte verzuimd op deze expliciete gronden in te gaan, althans is bovengenoemde reactie ontoereikend.

GRIEF 3

In rechtsoverweging 2.20 overweegt de Rechtbank ten onrechte:

"Gelet op het voorgaande heeft verweerder zich naar het oordeel van de rechtbank in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eisers relaas positieve overtuigingskracht ontbeert en ongeloofwaardig is. Bij dat oordeel heeft de rechtbank mede in aanmerking genomen dat verweerder zich bij het bestreden besluit op het standpunt heeft mogen stellen dat op grond van de verklaringen van eiser als ook de inhoud van de kopieën van de onder rechtsoverweging 2.12 vermelde documenten eisers relaas ongeloofwaardig is. Het alsnog in beroep overleggen van de gestelde originele exemplaren maakt dat niet anders. (..) Uit het voorgaande volgt dat verweerder zich dan ook terecht op het standpunt heeft gesteld dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel, eerste lid van de Vw".

Toelichting:

De rechtbank miskent hiermee het gemotiveerde betoog van appelland (zie onder meer de "reactie op inhoud verweerschrift" sub 3) dat de Staatssecretaris in het besluit het oordeel omtrent de geloofwaardigheid enkel baseert op de verklaringen van de vreemdeling en niet op de in kopie overgelegde documenten, nu de Staatssecretaris in het in het besluit ingelaste voornemen verklaart dat de overgelegde kopieën "slechts kopieën betreffen, waarvan niet vast te stellen is of het authentieke documenten zijn" en voorts in de paragraaf over de geloofwaardigheid niet of nauwelijks naar de overgelegde kopieën wordt verwezen.

van Nierop & Hijma

a d v o c a t e n

3

Dat de Staatssecretaris in de beschikking stelt dat de kopieën wel bij het geloofwaardigheidsoordeel betrokken zijn, maakt dit niet anders, nu dit verder nergens uit het bestreden besluit blijkt.

Met de overweging "dat het in beroep alsnog overleggen van de gestelde originele exemplaren maakt dit niet anders" miskent de rechtbank dat de Staatssecretaris in redelijkheid niet langer kan volhouden aan de gestelde ongeloofwaardigheid van het (volledige) relaas, nu immers meerdere onderdelen van het relaas alsnog met originele stukken zijn aangetoond en mitsdien op waarheid moeten berusten. Dat de Staatssecretaris hier bij het nemen van het bestreden besluit geen rekening mee kon houden, begrijpt appellant, maar dat ontslaat de Rechtbank niet van de verplichting de stukken als nader bewijs van een eerder ingenomen stelling bij de beoordeling te betrekken, zoals dezelfde Rechtbank wel heeft gedaan in de in kopie overgelegde uitspraak van 28 september 2007 onder nummer AWB 07/7723.

VERZOEK AAN GRIFFIER:

De griffier wordt verzocht na ontvangst van het proces-verbaal van de zitting van de Rechtbank een afschrift daarvan aan ondergetekende toe te zenden.

PETITUM:

Uw College wordt verzocht:

1. het hoger beroep gegrond te verklaren;
2. de bestreden uitspraak te vernietigen;
3. het bij de rechtbank ingestelde beroep gegrond te verklaren;
4. het bij de rechtbank aangevallen besluit te vernietigen;
5. geïntimeerde te veroordelen in de proceskosten die in beide instanties zijn gevallen, inclusief het salaris van de gemachtigde.

OPMERKINGEN:

- toevoeging:
 - aangevraagd
 - bijgesloten
 - geen toevoeging
- correspondentieadres gemachtigde:
Postbus 14002, 3508 SB Utrecht

R. Hijma
Gemaaktigde

